

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/15/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3821205032
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3821205032.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX/XXX, E., proti žalovanému A. F. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. I. XX/X, J., v konaní o ochranu osobnosti, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 24. novembra 2022, č.k. 8C/42/2021-219, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti – výrok II. a v súvisiacom výroku o trovách konania – výrok III. **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie o zaplatenie sumy 3.500,- eur podľa § 145 CSP z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby zastavil. Výrokom II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výrokom III. žalovanému priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením článku 19 ods. 1 až 3 Ústavy SR, § 11, § 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala od žalovaného povinnosti zdržať sa tvrdenia o žalobkyňi, že mu nesplatila pôžičku vo výške 2.000,- eur a takisto ospravedlnenia sa žalobkyňi formou zaslania e-mailu všetkým zamestnancom G. J., K. E. G. J. E. a E. G. G. J., E., pričom uvedené e-maily budú zasielané v otvorenej kópii žalobkyňi, ako aj uverejnením textu v regionálnej tlači J., na vlastné náklady, v nasledovnom znení: „Ospravedlňujem sa A. B. C., bytom E., D. XXX/XXX, pracovníčke G. L. C. J., za nepravdivé tvrdenie o tom, že mi nesplatila pôžičku vo výške 2.000,- eur. Takisto žalobkyňa žiadala o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že žalovaný svojím konaním jej spôsobil nemajetkovú ujmu, nakoľko poškodil jej dobrú povesť v pracovnom prostredí a na verejnosti. Súd prvej inštancie konštatoval, že hoci žalobkyňa v žalobe uviedla viaceré skutkové tvrdenia, ktoré by podľa jej názoru mali svedčiť o zásahu žalovaného do jej osobnostných práv, faktom je, že v zmysle rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Cdo/232/2010 podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je vždy existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých došlo k zásahu, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom nie je rozhodujúce subjektívne hľadisko a subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu v danom mieste a čase vnímala každá iná fyzická osoba. Ďalej dôvodil, že Občiansky zákonník priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podmieňuje tým, že kvalifikovaná ujma na osobnostných právach skutočne nastala a je so zásahom spojená nie iba ako možný (do úvahy prichádzajúci) následok, ale ako reálny a výsledkami dokazovania preukázaný dôsledok negatívneho pôsobenia zásahu na osobnosť fyzickej osoby (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn.3Cdo/180/2011). Žalobca v konaní nesie dôkazné bremeno a musí preukázať dôsledok

negatívneho pôsobenia zásahu v danom prípade žalovaného na jeho osobnosť, dôkazné bremeno sa tu prenáša na žalobkyňu. Súd prvej inštancie mal v danom prípade za to, že v konaní nebolo preukázané žalobkyňou, že konanie žalovaného spôsobilo zhoršenie povesti na pracovisku žalobkyne, značne znížilo jej česť a dôstojnosť v spoločnosti, v rodinnom prostredí, prípadne malo spôsobiť iné zásahy do jej osobnostných práv. Ak teda nebol preukázaný zásah zo strany žalovaného do osobnostných práv žalobkyne a už vôbec nebolo v konaní preukázané, že sa malo jednať o informácie (nebolo žalobkyňou ani tvrdené o aké konkrétne informácie by sa malo jednať, ktoré mali podľa jej tvrdení v značnej miere znížiť jej dôstojnosť), pri ktorých nehrozilo ich zverejnenie, nie je možné hovoriť o spôsobilosti zásahu narušiť alebo ohroziť práva chránené § 11 OZ. Aj keby v danom prípade pripustil objektívnu spôsobilosť zásahu vyvolať nemajetkovú ujmu ako na to žalobkyňa poukazovala, žalobkyňa v konaní žiadnym spôsobom nepreukázala, že žalovaný zverejňoval difamujúce informácie o jej osobe, ktoré by boli objektívne spôsobilé zasiahnuť do súkromnej sféry žalobkyne a znížiť jej dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. V konaní nemal za sporné, že žalovaný adresoval SMS a mailové správy žalobkyňi ako súkromná osoba, čo súd prvej inštancie považoval za výlučne súkromnú komunikáciu, ktorú aj keď veľmi citlivo vnímala žalobkyňa, tak takáto komunikácia ju nemohla ako to sama tvrdila „poškodiť v zamestnaní a ohroziť jej dobré meno u kolegov.“ Ďalej dôvodil, že žalobkyňa nešpecifikovala a už vôbec nepreukázala ako súkromná komunikácia medzi dvoma osobami mala zasiahnuť do jej práv v zmysle § 11 a 13 OZ. Navyše oboznámením sa s predmetnou SMS a mailovou komunikáciou mal súd prvej inštancie za preukázané, že obsahom danej komunikácie bola otázka ne/existencie záväzkovo právneho vzťahu medzi stranami sporu a jeho prípadného ne/zániku a daná otázka nie je predmetom tohto konania. Predmetné správy, ktoré boli predmetom dokazovania súd prvej inštancie považoval za súkromnú komunikáciu medzi 2 osobami a žiadnym spôsobom takáto súkromná komunikácia nie je spôsobilá zasahovať do práv žalobkyne v zmysle § 11 a 13 OZ. Napriek tomu, že žalovaný poprel, žeby okrem súkromnej komunikácie so žalobkyňou o nej verejne šíril nepravdivé údaje, tak ani jeden zo svedkov, ktorí pracovali v rovnakom zamestnaní ako žalobkyňa nepotvrdili, že sa malo jednať o akési „prejav“ žalovaného na adresu žalobkyne, a už vôbec nie, že sa malo jednať o „prejav“, ktoré by sa mali šíriť na pracovisku zamestnávateľa žalobkyne a spôsobiť tak zhoršenie pracovných podmienok žalobkyne na pracovisku. Pokiaľ žalobkyňa uvádza, že následkom konania žalovaného bolo zasiahnuté aj do jej pracovnej náplne a pracovných povinností, súd prvej inštancie z výsluchu svedkov - bývalých kolegov žalobkyne zistil, že k zmenám na pracovisku skutočne došlo v tom zmysle, že žalobkyňi bola odňatá časť agendy, avšak zmeny v pracovnej náplni žalobkyne boli súčasťou rozsiahlejších organizačných zmien v práci, ktoré sa dotkli viacerých pracovníkov. Išlo o bežné organizačné zmeny, v rámci ktorých došlo k prerozdeleniu agendy viacerým pracovníkom, ktorým bola zmenená pracovná náplň tým, že im bola odňatá časť pracovnej agendy a bol im pridelený iný typ agendy. Z výpovedí svedkov súd prvej inštancie vyvodil, že takéto zmeny nie sú na bývalom pracovisku žalobkyne neobvyklé, nijako nesúvisia so žalobkyňou tvrdeným zhoršením jej povesti v dôsledku šírenia klebiet. Žalobkyňa navyše neuviedla ani nepreukázala, že by následkom týchto zmien utrpela ujmu napríklad na finančnom ohodnotení, prípadne jej bola pridelená práca s menšou mierou zodpovednosti, z ktorej by sa dala vyvodiť znížená miera dôvery zamestnávateľa k jej osobe ako zamestnancovi. Pokiaľ žalobkyňa, tak ako to opakovaně v konaní tvrdila, nadobudla dojem, resp. presvedčenie, že jej pracovné podmienky sa postupne zhoršovali, došlo k zmene pracovnej náplne, vylúčenia z viacerých pracovných činností, kontroly registratúry, kontroly spisov, emailovej komunikácie, resp. s ňou bolo zaobchádzané inak ako so zamestnancom v porovnateľnej situácii, súd prvej inštancie konštatoval, že v danom prípade sa mala žalobkyňa domáhať svojich práv antidiskriminačnou žalobou, ktorej predmetom dokazovania by boli práve tvrdenia žalobkyne o jej nerovnakom zaobchádzaní v porovnaní s inými zamestnancami v obdobnom postavení. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný v rámci svojej procesnej obrany aj keď v konaní nemal povinnosť uniesť dôkazné bremeno navrhol vykonať dokazovanie výsluchom zamestnancov G. L. G. J., ktorí sa mali vyjadriť ku skutočnostiam tvrdeným žalobkyňou. Predmetnými vykonanými dôkazmi žalovaný vyvrátil tvrdenia žalobkyne, že jeho konaním mala byť v značnej miere znížená dôstojnosť žalobkyne alebo jej vážnosť v spoločnosti či na pracovisku. Výsluchom svedka G. M., ktorý pracoval na tom istom pracovisku spolu so žalobkyňou, nemal súd prvej inštancie za preukázané, že zo strany žalovaného dochádza k šíreniu správ o osobe žalobkyne či už v pracovnom prostredí alebo na verejnosti a prípadným zásahom do jej súkromia ako to popisovala žalobkyňa. Práve naopak svedok jasne uviedol, že „určite nechodili nejaké ataky na pani C. z dôvodu, že by príčinou bol pán G.“ Súd prvej inštancie mal za to, že ani svedok I. J. nepotvrdil tvrdenia žalobkyne uvádzané v žalobe. Svedkov navrhnutých žalovaným a vypočutých v konaní súd prvej inštancie považoval za dôveryhodných s poukazom na to, že pri hodnotení svedeckých výpovedí uvedených svedkov súd prvej inštancie vychádzal z tzv. doktríny RAVEN. Naopak súd prvej inštancie mal za to, že výpoveď

aktuálneho partnera žalobkyne, svedka N. O. nie je neutrálna, nakoľko sa jedná o veľmi blízku osobu žalobkyne, partnera žalobkyne, s ktorou býva v spoločnej domácnosti. Z toho dôvodu mal za to, že výpoveď daného svedka môže byť motivovaná zachovaním nerušeného partnerského vzťahu so žalobkyňou, čo môže ovplyvniť motiváciu svedka vypovedať určitým spôsobom v prospech žalobkyne. Aj napriek danej skutočnosti súd prvej inštancie z výpovede daného svedka nezistil žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by preukazovali tvrdenia žalobkyne. Z výpovede svedka je zjavné, že ten nebol priamo prítomný udalostí na pracovisku, ktoré uvádzala žalobkyňa, vedomosť o daných skutočnostiach mal len sprostredkované od žalobkyne na základe jej vlastných dojmov a domnienok. Z výpovede svedka, ako aj z výpovede samotnej žalobkyne bolo zistené, že v oblasti jej rodinného života nedošlo k narušeniu vzájomných vzťahov s partnerom. Pokiaľ ide o zhoršenie zdravotného stavu žalobkyne ako to uvádzala, v konaní túto skutočnosť nemal súd prvej inštancie žiadnym objektívnym spôsobom za preukázanú, rovnako ako aj príčinnú súvislosť tohto zhoršenia s konaním žalovaného, o čom nevypovedajú ani predložené lekárske správy, ktoré súd prvej inštancie ako dôkaz ani nepripustil, nakoľko neboli uplatnené včas. Na základe vykonaných dôkazov výsluchom svedkov a oboznámením sa s predloženými listinami k nastoleným otázkam mal súd prvej inštancie za to, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno v preukázaní svojich tvrdení, že mail a sms správy v znení: „Tvoj dlh NIE JE premlčaný“, „H. B., návážne na naše decembrové stretnutie na Tvojom pracovisku Ťa znovu žiadam o splácanie 2000 Eur pôžičky. Navrhujem 50 Eur mesačné splátky na môj účet v J. P. J.. Ďakujem, zdraví F.“, „Požičal som Ti 2000, Eur a žiadam Ťa o ich splatenie, o nič iné. Zatiaľ to nechcem vymáhať súdnou cestou, len pozor B., aby Ťa neodsúdili najbližší, priatelia a spolupracovníčky“, mal šíriť v zamestnaní žalobkyne a vo verejnom živote práve žalovaný. Na základe vyššie opísaných skutočností mal súd prvej inštancie za to, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ohľadom skutočnosti akým spôsobom sa mal žalovaný dopustiť zásahov do jej súkromia, a ktoré konkrétne difamujúce informácie mal poskytovať tretím osobám a akým konkrétnym spôsobom tak mal zasahovať do jeho osobnostných práv a v značnej miere tak znížiť jej dôstojnosť vo verejnom a súkromnom živote. Všetky tvrdenia žalobkyne ostali len v rovine jej tvrdení, domnienok a subjektívnych pocitov, nakoľko svoj nárok riadne a včas nepreukázala. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobkyňa nepreukázala súdu, že práve žalovaný bol osobou, ktorá v objektívnej miere mala zasahovať resp. aj reálne zasahovala do súkromia a dôstojnosti žalobcu. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa mala dostatočný časový priestor na navrhovanie a predkladanie dôkazov, či už v samotnej žalobe alebo pri replike a duplike a takisto aj pred prvým, resp. počas prvého či pred druhým, resp. počas druhého pojednávania (s ohľadom na skutočnosť, že žalobkyňa až do druhého pojednávania bola právne zastúpená a o skutočnosti predkladať dôkazy bola riadne a včas poučená). Žalobkyňa okrem písomných SMS a mailových správ, či návrhu na výsluch svedka A. O. súdu nepredložila ďalšie dôkazy riadne a včas. Žalobkyňa začala produkovať návrhy na doplnenie dokazovania až návrhmi dňa 26.09., 27.09., 12.10. a tesne pred posledným pojednávaním dňa 25.10. a 26.10.2022 (pojednávanie sa konalo dňa 27.10.2022, pričom žalobu žalobkyňa súdu adresovala dňa 31.12.2021). Predmetné navrhované dôkazy neboli uplatnené včas a súd prvej inštancie v zmysle § 153 CSP v zmysle sudcovskej koncentrácie na ne neprihliadol. Súd prvej inštancie mal navyše za to, že vykonanie žalobkyňou navrhovaných dôkazov by bolo neúčelné. Mal za to, že žalobkyňa mala presne uviesť a špecifikovať, v ktorých konkrétnych skutkoch, s uvedením presnej časovej špecifikácie a konkretizácii difamujúcich informácii k domnelému porušeniu práva na ochranu osobnosti zo strany ústavy malo dôjsť. Aj napriek uplatneniu sudcovskej koncentrácie súd prvej inštancie odôvodnil nevykonanie dôkazu na posúdenie spôsobilosti žalovaného na právne úkony, či návrhu na posúdenie pravosti podpisu na zmluvách o pôžičke a výdavkovom doklade, keď konštatoval, že predmetom konania je ochrana osobnosti žalobkyne a náhrada nemajetkovej ujmy, a preto posúdenie prípadnej spôsobilosti na právne úkony žalovaného či posudzovanie podpisu na akýchsi zmluvách nemá s predmetom nijaký súvis, nemôže nijakým spôsobom ovplyvniť rozhodnutie vo veci samej, je zdĺhavé, nákladné a neprimerane zasahuje do osobnosti žalovaného bez toho, aby bol takýto značný zásah odôvodnený. Takisto vykonanie dôkazoverenie pravosti podpisov nie je pre konanie podstatným. Strany konania v zásade nepopierajú, že k poskytnutiu pôžičky medzi nimi došlo. Žalobkyňa sa domáha ochrany osobnosti z dôvodu, že žalovaný o nej verejne vyhlasuje, že pôžičku nevrátila. Pravosť podpisu na zmluve a výdavkovom doklade, preto nemôže preukázať pravdivosť/nepravdivosť tvrdenia o nevrátení požičanej sumy. Rovnako napriek uplatnenej sudcovskej koncentracii odôvodnil aj nevykonanie návrhu na zaobstaranie výpisu telefónnych hovorov a zaslaných SMS správ, návrhu na zaobstaranie kompletného výpisu z e-mailovej komunikácie z počítačov používaných žalovaným, ako aj návrhu o získanie informácie na koho boli pri nákupe registrované karty s telefónnym číslom, z ktorých boli zasielané SMS správy, keď mal za to, že vykonané dokazovanie by nijako nemohlo smerovať k preukázaniu, že žalovaný šíril o žalobkyňu nepravdivé informácie, nevypovedalo by o obsahu mailovej komunikácie a jednalo by sa o nadbytočné

dokazovanie. Bližšie zdôvodnenie súd prvej inštancie odôvodnil v bodoch 25., 26. a 27. napadnutého rozsudku. K žalobkyňou predloženým psychiatrickým lekárskym správam dňa 26.09.2022 súd prvej inštancie konštatoval, že tieto taktiež nepreukazujú tvrdenia žalobkyne, nakoľko z predmetných správ nevyplýva skutočnosť, že žalovaný mal žalobkyňu spôsobiť ujmu na jej osobnostných právach, resp. že nepriaznivý zdravotný stav žalobkyne vyvolal žalovaný, resp. zdravotný stav bol v priamej súvislosti s konaním žalovaného. Uvedené zdôvodnil rovnako napriek tomu, že tieto správy neboli súdu doručené včas. Súd prvej inštancie konštatoval, že uvedené návrhy na doplnenie dokazovania, ako to opísal v bodoch 24., 25., 26., 27., 28. napadnutého rozsudku, boli súdu prvej inštancie adresované po 10. mesiacoch od začatia konania a súd prvej inštancie preto v súlade s § 153 CSP, o ktorom viackrát žalobkyňu poučil, neprihliadol, nakoľko takéto dokazovanie by si vyžiadalo potrebu ďalšieho odročenia pojednávania, ďalších úkonov súdu a dostatočného časového priestoru pre žalovaného na oboznámenie sa s predmetnými návrhmi, možnosťou vyjadriť sa k takýmto návrhom či k samotnému vykonanému dokazovaniu, čo by v konečnom dôsledku neprimerane predlžovalo konanie. To platí aj o návrhoch žalobkyne adresovaných súdu či už 2 dni pred pojednávaním, alebo deň pred pojednávaním, a to v obedňajších hodinách, a to návrh na vypočutie svedkyne P. A. O. či prehranie nahrávky akéhosi rozhovoru medzi žalobkyňou N. I. J., pripojenie spisu Okresnej prokuratúry sp. zn. 1pn/355/21/3307, či o návrhu na oboznámenie sa s hlavnou knihou analytickej evidencie alebo dôkazom nazvaným ako „chyby v PC“. Súd prvej inštancie takéto návrhy okrem skutočnosti, že považoval za neuplatnené včas, považoval aj za nadbytočné a nehospodárne. Dôvodil, že žalobkyňa mala dostatočnú možnosť navrhovať výsluchy svedkov riadne a včas, čo využila iba v žalobe, kde žiadala o výsluch jej partnera. A. O.. Aj napriek skutočnosti, že na danom návrhu na prvom pojednávaní netrvala a svedka na toto konanie nezabezpečila, nakoľko takýto výsluch žiadala vykonať na poslednom pojednávaní, kde zabezpečila aj účasť daného svedka, súd prvej inštancie túto jej požiadavku akceptoval a s výsluchom svedka sa vysporiadal. Pokiaľ poukazovala žalobkyňa na akúsi nahrávku so svedkom I. J., žalobkyňu súd umožnil dostatočný priestor na otázky pre svedka, či možnosť konfrontovať jej tvrdenia so svedkom, čo aj napriek danému dostatočnému časovému priestoru žalobkyňa nepreukázala svoje tvrdenia. Súd prvej inštancie pripustením dôkazov uplatnených riadne a včas a ich vykonaným dokazovaním mal za to, že žalobkyňa nepreukázala, že informácie, ktoré súdu predložila v dôkazových materiáloch, boli zverejňované a takéto zverejňovanie bolo spôsobené konaním žalovaného a už vôbec nepreukázala, že ich zverejnenie malo príčinnú súvislosť a priamy dopad nielen na negatívne nazerania na osobu žalobkyne, ale aj jej súkromný život. Žalobkyňa vôbec nepreukázala, že produkované boli informácie o jej osobe práve zo strany žalobcu a navyše oboznámením sa s listinnými dôkazmi súd prvej inštancie zdôraznil, že žalobkyňa takisto nepreukázala o aké zverejnenie informácií sa malo jednať a ako ich zverejnenie malo mať príčinnú súvislosť a priamy dopad nielen na negatívne nazerania na osobu žalobkyne, ale aj na jej súkromný život a už vôbec nie skutočnosť, že takéto (nešpecifikované) informácie v značnej miere znížili jej dôstojnosť. Súd prvej inštancie mal za to, že iba subjektívne pocity žalobkyne o jej prenasledovaní, ohováraní a ohrození súkromia a domnienky ničím nepreukázané, napr. kedy sama žalobkyňa na pojednávaní dňa 08.07.2022 uviedla, že: „ja sa môžem len domnievať, že po mestskom úrade boli šírené klebety, ale nikto mi to teraz nepotvrdí“, boli vyvrátené svedeckými výpoveďami zamestnancov na rovnakom pracovisku, na ktorom pracovala žalobkyňa, a takéto domnienky nemôžu zakladať dôvodnosť nároku na ochranu osobnosti. Súd prvej inštancie poznamenal, že petit v časti domáhaného sa ospravedlnenia obsahuje povinnosť ospravedlniť sa formou mailu všetkým zamestnancom G. J., K. E. G. J. E. a E. G. G. J. E. je nešpecifickým a nevykonateľným. Žalobkyňa v konaní netvrdila, u ktorých konkrétnych vyššie zmienených zamestnancov malo dôjsť k zníženiu jej dôstojnosti a už vôbec nepreukázala, že tomu tak malo byť „u všetkých vyššie spomenutých zamestnancov“, stále vyjadrovala len svoje subjektívne pocity, že k zásahom v zmysle § 11 OZ malo dôjsť len v rámci jej pracoviska. Žalobkyňa označuje široké spektrum subjektov, ktorým sa má žalovaný ospravedlniť, avšak v konaní neoznačila a nežiadala vypočuť ani jednu osobu z predmetných pracovísk, ktoré by sa mali vyjadriť k tvrdeniam žalobkyne o údajných zásahoch žalovaného do osobnostných práv žalobkyne a prípadne by aj dané tvrdenia tak mohli potvrdiť či vyvrátiť. Súd prvej inštancie mal za to, že zverejnenie textu ospravedlnenia v regionálnej tlači J. absolútne nekorešponduje so skutkovým stavom, ktorý žalobkyňa tvrdila od podania žaloby, a ktorý sa snažila preukazovať. V konaní žalobkyňa netvrdila a ani nepreukázala, že žalovaný mal zasahovať do jej povesti verejne-formou tlače. Ospravedlnenie formou regionálnej tlače by prichádzalo do úvahy len v prípade, pokiaľ by žalobkyňa v konaní nielen tvrdila, ale aj preukázala, že informácie o jej osobe, ktoré by mali byť nepravdivými šíril žalovaný mediálne. Pokiaľ sa týka finančného zadostučinenia, súd prvej inštancie konštatoval, že toto prichádza do úvahy iba v prípade ak súd dospeje k záveru, že v konkrétnom prípade došlo ku skutočnému zníženiu dôstojnosti v spoločnosti, pričom tento zásah má značnú intenzitu. V danej veci mal súd prvej inštancie za to, že

žalobkyňa nepreukázala, že zo strany žalovaného došlo k neoprávnenému zásahu do jej integrity, teda k neoprávnenému zásahu do jej osobnostných práv a tiež to, že zásah bol objektívne spôsobilý prívodiť ujmu na jej právach chránených § 11 Občianskeho zákonníka, pretože nebolo preukázané, že by došlo k zníženiu vážnosti osoby žalobkyne v spoločnosti alebo v okolí či rodine. Za daného skutkového stavu a preukázaných skutočností resp. žalobkyňou nepreukázaných skutkových tvrdení ako to zdôvodnil súd prvej inštancie, je požadovaná suma najprv 10.000,- eur a po čiastočnom späťvzati sumu 6.500,- eur ako náhrada nemajetkovej ujmy od žalovaného sumou absolútne neprimeranou. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 CSP tak, že v zmysle zásady úspechu v konaní priznal úspešnému žalovanému voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá a v závislom výroku o trovách konania (vychádzajúc z obsahu podaného odvolania, ktorým výrok I. odvolateľkou nebol spochybnený) podala odvolanie žalobkyňa. Navrhla zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatnila odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. e/, f/, h/ CSP (nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, nesprávne skutkové a právne závery). Uviedla, že v celom rozsahu sa pridrižiava skutkového stavu, tak ako je uvedený v žalobe, ako aj v následných vyjadreniach. V podanom odvolaní poukazovala na tú skutočnosť, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 26.08.2022 vyhlásil uznesením dokazovanie za skončené, pričom zároveň odročil pojednávanie za účelom vyhlásenia rozsudku na deň 22.09.2022 o 12:15 hod. Mala za to, že pokiaľ teda súd prvej inštancie ukončil dokazovanie a zároveň určil termín na vyhlásenie rozsudku, tak v tom čase už mal jasný právny názor vo veci samej, ktorý chcel prezentovať na pojednávaní, kde vyhlásil rozsudok. Pokiaľ by ustálený právny názor vo veci samej nemal, tak určenie termínu na vyhlásenie rozsudku by bolo predčasné a nežiadúce. K preukázaniu, že súd prvej inštancie nemal ustálený právny názor svedčí fakt, že deň pred pojednávaním, kedy sa mal vyhlásiť rozsudok, súd tento termín zrušil a znovu otvoril dokazovanie. Na základe rozhodnutia súdu prvej inštancie o odročení pojednávania žalobkyňa predložila návrh na doplnenie dôkazných materiálov zo dňa 23.09.2022, 27.09.2022, 10.10.2022 a návrh na výsluch svedkov a doplnenie dôkazných materiálov zo dňa 24.10.2022 doručený súdu prvej inštancie dňa 26.10.2022. V rámci uvedených podaní žalobkyňa požadovala doplnenie dokazovania, keďže súd zrušil pôvodné uznesenie o vyhlásení dokazovania za skončené a opätovne otvoril dokazovanie. Súdu prvej inštancie vytýkala, že nevykonala navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom uvedené dôkazy sú nosnými dôkazmi v konaní a zásadným spôsobom preukazujú jednak oprávnenosť žaloby, ako aj osobitné skutočnosti súvisiace so zásahom do osobnosti žalobkyne. Mala za to, že uvedený postup je v príkrom rozpore s princípom rovnosti strán. Odmietnutie vykonania dôkazov a odvolanie sa na sudcovskú koncentráciu konania považuje za zásah do práva na spravodlivý proces. Mala za to, že súd prvej inštancie starostlivo neodôvodnil, z akého dôvodu nevykonala navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Súdom konštatované, že „... žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno v preukázaní svojich tvrdení, že maily a SMS správy v znení:, mal šíriť v zamestnaní žalobkyne a vo verejnom živote práve žalovaný.“ sa javí ako účelové, nakoľko žalobkyňa navrhovala vykonanie dôkazov práve na účely zistenia toho, kto písal maily, SMS správy, na koho boli registrované telefónne čísla, resp. či iné osoby neboli inštruované. Žalobkyňa trvala na tom, že dôležitou skutočnosťou je skúmať v konaní poskytnutú pôžičku a tiež, či pôžička bola vrátená žalovanému. Ak by sa dané skúmanie nevykonalo, resp. súd by si neustálil názor práve na poskytnutie pôžičky, celé konanie je neúčelné. Za nevyhnutné považovala uviesť, že práve vrátenie pôžičky je podstatné pre tento spor. K uvedenému sa súd prvej inštancie nevyjadril a dokonca nevykonala dokazovanie na zistenie pravosti podpisu. Podpis na výdavkovom doklade však znamená, že žalovaný prevzal peňažné prostriedky späť (t.j. žalobkyňa vrátila pôžičku). V ďalšom žalobkyňa spochybňovala výpoveď svedka G. M. s tým, že táto sa javí ako nedôveryhodná. Poukazovala na to, že svedok vypovedá v rozpore s tvrdeniami žalovaného, tiež vypovedal, že žalovaného nikto nepozná a označil ho za osobu „Mr. Nobody“. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 01.02.2022 uvádza, že primátorku mesta J. pozná a spoznali sa na jeseň roku 2010. Uvedené tvrdenia sú v príkrom rozpore. Na uvedené tvrdenia a ich rozpor viackrát žalobkyňa upozorňovala, pričom súd na jej námietku neprihliadal. K výpovedi svedka N. I. J. uviedla, že tento bol prijatý na pozíciu vedúceho právnej kancelárie v priebehu roka 2010 (hneď po zvolení primátorky), pričom t.č. sú už v rodinnom zväzku. Svedok na nahrávke, ktorú žalobkyňa navrhovala a predkladala do konania, uvádza, že primátorka uverila klebetám, preto sa zmenilo jej správanie voči žalobkyňi. Žalobkyňa sa ďalej nestotožnila s názorom súdu, ktorý mal za to, že výpoveď aktuálneho partnera žalobkyne svedka O. nie je neutrálna, nakoľko sa jedná o veľmi blízku osobu žalobkyne, partnera žalobkyne, s ktorou býva v spoločnej domácnosti. V uvedenej súvislosti dôvodila,

že je úplne bežné, že práve tieto osoby a osoby blízke sa navzájom informujú o dianí sa na pracovisku, o úspechoch či neúspechoch pri riešení pracovných úloh a jedine oni dokážu posúdiť ako vplyvajú na nich zmeny, ktoré nastávajú a aké majú následky. K otázke výšky nemajetkovej ujmy uvádzala, že každý prípad na nezávislých a nestranných súdoch musí požívať rovnakú právnu ochranu, pričom neexistuje dôležitejšie alebo z pohľadu sudcu menej dôležité konanie. Uviedla, že v najväčších kauzách, tak ako ich spomínal súd prvej inštancie, sa nemajetková ujma v peniazoch priznáva v závislosti od konkrétneho konania a nie je možné generalizovať, že predmetná nemajetková ujma nedosiahne ani 10.000,-eur. V uvedenej súvislosti dávala do pozornosti príkladmo jednotlivé rozhodnutia NS SR. V ďalšom „k ostatným dôkazom – všeobecne“ uviedla, že žalobkyňa opakovane poukazovala na nepravdivé tvrdenia žalovaného, na neustále obviňovania a osočovanie v zmysle: „spáchala podvod, pripravovala ďalší, pripravovala sofistický podvod“, ako aj na nezodpovedanie mnohých otázok, ktoré mohli objasniť situáciu aj na pracovisku žalobkyne. Súdu prvej inštancie vytýkala, že sa uvedeným nezaoberal a pokračoval v konaní vykonávaním dôkazov navrhnutých (aj keď na poslednú chvíľu) žalovaným, pričom nerešpektoval práva žalobkyne. Uviedla, že opakovane poukazovala na zmeny na pracovisku a znevýhodňovanie pracovných podmienok v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného. Pokiaľ by súd prvej inštancie pripustil vykonanie navrhovaných dôkazov zo strany žalobkyne, bolo by možné ustáliť právny názor o vzťahoch žalovaného s pracovníkmi mesta Prievidza (bývalého zamestnávateľa žalobkyne). Na základe toho by potom bolo možné ustáliť právny názor o prenasledovaní žalobkyne, ktoré nastalo v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného. Upozorňovala, že na základe dôkazov, ktoré súd prvej inštancie vykonal, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam o zamietnutí žaloby. Osobitne vyberal tvrdenia svedkov a zohľadňoval výlučne dôkazy svedčiace proti žalobkyňi a posudzoval výlučne uvedené.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že sa stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie, ktorý považuje za vecne správny a navrhol, aby ho odvolací súd potvrdil.

4. Žalobkyňa v písomnej replike opakovala svoje tvrdenia z predchádzajúcich vyjadrení, pridriavala sa skôr uvedenej argumentačnej línie. Žiadala, aby boli akceptované dôkazné materiály, ktoré súdu predložila a aby jej bolo umožnené doplnenie dôkazných materiálov. Uviedla, že jej právne zastúpenie bolo ukončené 18.08.2022. Nemá vedomosť prečo jej právny zástupca nenavrhol doplnenie uvedených dôkazných materiálov a keďže sa jej nepodarilo získať nového právneho zástupcu, sama právnické vzdelanie nemá, predložila materiály a požiadala o doplnenie ďalších ešte v čase, kedy to zákon umožňoval. Tieto považuje za veľmi dôležité pre objasnenie celej situácie a zodpovedanie množstva otázok, na ktoré zodpovedané nebolo. Zároveň vyslovila domnienku, že právo na nestanný súd bolo vážne ohrozené z dôvodu nedostatočných záruk nezaujatého konania zo strany sudcu. V uvedenej súvislosti uviedla, že mala pripravenú námietku zaujatosti voči sudcovi, no nepodala ju, pretože dostala informáciu, že by sa súdne konanie predžilo. Má podozrenie, že sudca mohol byť ovplyvnený primátorkou mesta, ktorá má vzhľadom na dlhoročné pôsobenie vo svojej funkcii mnohé konexie a pozná sa aj so žalovaným. Ďalej uviedla, že neboli akceptované jej argumenty, neprihliadalo sa na jej otázky či požiadavky, ktorých odpovedí sa opakovane domáhala, neriešili sa jej upozornenia, že žalovaný často mení svoje výpovede. Na druhej strane žalovaný ani jedno zo svojich tvrdení nedokázal – nepreukázal a sudca ani dôkazy zo strany žalovaného nežiadal.

5. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania podľa § 379 a § 380 CSP vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá a v závislom výroku o trovách konania, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdiť. Odvolanie proti výroku I., ktorým bolo konanie z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby zastavené, nebolo odvolaním dotknuté.

6. Odvolateľka namieta správnosť napadnutého rozhodnutia uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. e/, f/, h/ (nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, nesprávne skutkové a právne závery).

7. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením

veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 C.s.p. na ne v plnom rozsahu poukazuje.

8. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd v prvom rade z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou, ktorá sa týka procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

9. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Súd prvej inštancie jasne a zrozumiteľne odôvodnil konečný záver o dôvodnosti žalovaného nároku a závery vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd síce ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto požiadavku však nemožno chápať tak, že súdy majú povinnosť dať podrobnú odpoveď na každý argument (napr.: rozsudok ESĽP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19.04.1994, č. 16034/90, bod 61). I Ústavný súd SR v tomto smere konštatoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. (rozhodnutie sp.zn. IV. ÚS 115/03 zo dňa 03.07.2003). V rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 358/09 zo dňa 15.10.2009 Ústavný súd SR uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (nález sp.zn. II. ÚS 410/06 zo dňa 02.08.2007).

10. Žalobkyňa v podanom odvolaní uviedla zhodnú argumentáciu ako pred súdom prvej inštancie, s ktorou sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom vysporiadal. Z uvedeného dôvodu odvolací súd konštatoval, že ani v odvolacom konaní neboli žalobkyňou tvrdené a ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci.

11. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej, v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

12. V ďalšom sa odvolací súd zaoberal námietkou odvolateľky o porušení jej práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP), naplnenie ktorého vzhládala v nedostatočnom, nepreskúmateľnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného odvolacieho dôvodu treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

14. Odvolateľka z hľadiska tohto odvolacieho dôvodu predovšetkým namietala nedostatočné, nepreskúmateľné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.

15. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, ale za tzv. inú vadu konania (viď R 111/1998). Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998. Príkladom v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 ústavný súd konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 ods. 1 O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“.

16. Výkladom toho, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, následkom zistenia ktorej je zrušujúce rozhodnutie, resp. či ide len o tzv. inú vadu konania, sa zaoberalo Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“, vychádzajúc z ktorého teda len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie spočívajúci v porušení práva na spravodlivý proces (predtým v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom) uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, ktorou táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

17. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je teda nesporne súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR, avšak len v situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo (ne)vyhovené uplatnenému nároku, čím je pre účastníkov veľmi obtiažne pochopiť takéto rozhodnutie, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné. Takéto rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

18. Preskúmaním obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhliadol dôvodnosť pre uplatnenie druhej vety citovaného stanoviska R 2/2016, ktorá pripúšťa, že „celkom výnimočne sa v praxi môže vyskytnúť prípad, v ktorom písomné vyhotovenie rozhodnutia nebude obsahovať ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu“. V súlade s právnymi závermi vyjadrenými v rozhodnutiach ESLP môže však o takýto výnimočný prípad ísť len vtedy, keď nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia vykazuje znaky (až) vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ alebo vady „zásadnej, hrubej a podstatnej“, o ktorý prípad však v posudzovanej veci nešlo. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami toho - ktorého účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní, rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolností každého prípadu. Stačí teda, aby reagoval súd na ten argument (argumenty), ktorý je z

hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B).

19. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že odvolateľka sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, či arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

20. O tom, či súd nesplnil povinnosť uviesť dôvody, možno rozhodnúť len vo svetle okolností prípadu (Ruiz Torija proti Španielsku, rozsudok ESĽP z 9. decembra 1994). Skutočnosť, že súd neprejedná každú skutočnosť tvrdenú účastníkom konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého pojednania veci. Podstatné je, aby súd posúdil tvrdenia účastníka konania, hoci sa to explicitne neodráža v konečnom rozhodnutí (Z. a E. proti Rakúsku, rozsudok ESĽP z 13. októbra 1986, D. R. 49, str. 67, 74). V tomto duchu judikoval aj Ústavný súd SR napr. v uznesení sp.zn. IV. ÚS 115/03.

21. Pokiaľ žalobkyňa namietala nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie, ktorý odročil pojednávanie za účelom vyhlásenia rozsudku, ktorý termín zrušil, znovu otvoril pojednávanie, na ktorom ale nevykonala žalobkyňou navrhnuté dôkazy a mala za to, že takýto postup je v rozpore s princípom rovnosti strán, odvolací súd uvádza:

22. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými predpismi, porušuje ústavno-právne princípy (II. ÚS 85/06). V danej veci súd prvej inštancie postupoval v súlade s uznesením § 219 ods. 2 CSP, keď za účelom vyhlásenia rozsudku odročil pojednávanie. Predmetným uznesením o odročení pojednania za účelom vyhlásenia rozsudku sa upravuje vedenie konania, preto ním súd nie je viazaný (§ 237 ods. 2 CSP). Pokiaľ súd pri príprave rozhodnutia dospeje k záveru, že je napríklad potrebné ešte vykonať niektorý z navrhovaných dôkazov, ktorý doteraz vykonaný nebol, môže zrušiť uznesenie o odročení pojednania na vyhlásenie rozsudku a nariadiť riadne pojednávanie, na ktoré predvolá strany, resp. ich zástupcov (§ 178 CSP). Takto procesne správne postupoval i súd prvej inštancie, ktorý po odročení pojednania za účelom vyhlásenia rozsudku, po zistení, že je potrebné ešte vykonať niektoré z včas navrhovaných dôkazov, ktorý dovtedy vykonaný nebol, zrušil uznesenie o odročení pojednania na vyhlásenie rozsudku a nariadil riadne pojednávanie, na ktoré strany sporu predvolal. Súd prvej inštancie nekonal v rozpore s procesnými predpismi porušujúcim ústavno-právne princípy a jeho postupom nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K nevykonaniu ďalších dôkazov navrhnutých žalobkyňou, odvolací súd sa zaoberá nižšie.

23. Postupom súdu prvej inštancie z hľadiska namietaných väd odôvodnenia rozsudku tak nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil účastníkom uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia netrpí ani takými nedostatkami, ktoré by boli spôsobilé k záveru o existencii tzv. inej vady konania, následkom ktorej by rozhodnutie vo veci bolo nesprávnym (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP).

24. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP je v súdnej praxi daný, ak súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonala navrhnutý dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, k čomu je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy stranami konania, najmä súd nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a nevykoná ani dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré boli už preukázané iným spôsobom, alebo založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Neúplné zistenie skutkového stavu je odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonala účastníkom navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť. Iba samotná okolnosť, že nevykonala dôkazy účastníkmi navrhnuté,

nemôže byť v spore spôsobilým odvolacím dôvodom. Zároveň musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd dospel k záveru, že ani tento odvolací dôvod nie je naplnený. Súd prvej inštancie v dostatočnej miere odôvodnil, prečo nevykonal ďalšie dôkazy, ktoré žalobkyňa navrhovala. K nevykonaniu ďalších navrhovaných dôkazov sa súd prvej inštancie vyjadril v odôvodnení, predovšetkým v bodoch 24. – 29. odôvodnenia, čo bolo zjavné aj odvolateľke, len nemala odôvodnenie za náležité. Podľa názoru odvolacieho súdu, sú dôvody súdu prvej inštancie zrejme, určité a postačujúce. K uvedenému zároveň odvolací súd uvádza, že pokiaľ odvolateľka namietala, že súd prvej inštancie v danom prípade nezákonne uplatnil sudcovskú koncentráciu konania, k tomu odvolací súd uvádza, že podľa článku 8 Základných princípov CSP sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Z článku 10 ods. 1 Základných princípov CSP vyplýva stranám povinnosť postupovať v konaní v súlade so zákonom a podľa pokynov súdu. Súd môže určiť stranám záväznú procesnú lehotu na niektoré procesné úkony (článok 10 ods. 3 Základných princípov CSP). S týmito zásadami je spojená aj povinnosť strán sporu uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania (§ 153 ods. 1 CSP).

25. Vychádzajúc z uvedeného sú strany sporu povinné rešpektovať pokyny súdu smerujúce k prejednaniu sporu, pričom zákon umožňuje súdu určiť stranám záväznú lehotu na predloženie vyjadrení obsahujúcich skutkové tvrdenia, prípadne na predloženie návrhov na vykonanie dôkazov s tým, že v prípade nedodržania predmetnej lehoty súd nemusí na neskôr preložené tvrdenia alebo návrhy prihliadnuť, čo predstavuje procesnú preklúziu práva. Účelom sudcovskej koncentrácie konania bolo zabezpečiť rýchlosť a hospodárnosť súdneho konania a zamedziť tak špekulatívnemu postupu strán (napríklad v podobe oneskorene predkladaných vyjadrení obsahujúcich nové skutkové tvrdenia alebo nové návrhy na vykonanie dokazovania, ktoré bolo možné predložiť v skoršom štádiu konania), smerujúcemu k zbytočnému predlžovaniu konania (a k vzniku prietáhov v konaní) a zabezpečiť tak, aby poskytnutie súdnej ochrany bolo rýchle a účinné. Táto skutočnosť je o to výraznejšia, ak je strana sporu zastúpená advokátom, ktorý by mal chápať význam a dôsledky sudcovskej koncentrácie konania a ktorý by mal mať dostatočné vedomosti na to, aby posúdil, že nerešpektovanie výzvy súdu spojenej so sudcovskou koncentráciou môže mať za následok stratu sporu na strane svojho klienta.

26. Aj v danej veci z obsahu spisu je zrejme, že žalobkyňa, ktorá bola zastúpená v spore pred súdom prvej inštancie advokátom, ktorý by mal chápať význam a dôsledky sudcovskej koncentrácie konania, nerešpektovala výzvu súdu na predloženie skutočností a dôkazov v záväznej procesnej lehote spojenej so sudcovskou koncentráciou konania, čím došlo k procesnej preklúzii práva predkladať v neskoršom štádiu konania nové skutkové tvrdenia a dôkazy, ktoré bolo možné skôr (t.j. najneskôr v lehote určenej súdom). V dôsledku uvedeného zaniklo žalobkyni oprávnenie predkladať súdu tvrdenia a dôkazy, ktoré bolo možné predložiť v skoršom štádiu konania na základe záväznej výzvy súdu prvej inštancie, a preto pokiaľ žalobkyňa navrhovala dokazovanie pred skončením konania, súd prvej inštancie uvedené správne nepripustil, nakoľko žalobkyňa mala možnosť predložiť dôkazy a tieto navrhovať v rámci „koncentračnej“ lehoty. Predmetná odvolacia námietka žalobkyne z tohto dôvodu neobstojí a ani týmto postupom nedošlo k založeniu vady podľa § 365 ods. 1 písm. d/ a e/ CSP.

27. Posúdením ďalšieho obsahu odvolania odvolací súd zistil, že zostávajúce odvolacie námietky smerujú proti nesprávnym skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie na ktorých založil svoj rozsudok (dôvody na odvolanie, uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP).

28. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré

vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

29. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

30. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť vyššie uvedených uplatnených odvolacích námietok. Odvolacie námietky žalobkyne vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dostatočne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi, ktoré vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež presvedčivo a dostačujúco odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

31. V danej veci predmetom odvolacieho konania bolo posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobkyne, domáhajúcej sa uložiť žalovanému povinnosť zdržať sa tvrdenia o žalobkyňu, že mu nesplatila pôžičku vo výške 2.000,- eur a tak isto ospravedlnenia sa žalobkyňu formou zaslania e-mailu všetkým zamestnancom mesta J., K. E. G. J. E. a E. G. G. J. E., ako aj uverejnením textu v regionálnej tlači J. na vlastné náklady v špecifikovanom znení žalobkyňou, náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur, zamietol dôvodiac, že v konaní neoprávnený zásah žalovaného do osobnostných práv žalobkyne nebol preukázaný, a to v dôsledku neunesenia dôkazného bremena žalobkyňou, nakoľko iba existencia neoprávneného zásahu, ktorý je v rozpore s právnym poriadkom, je predpokladom úspešnosti žaloby o ochranu osobnosti fyzickej osoby. Z obsahu žaloby žalobkyne vyplýva, že sa domáhala ochrany svojej osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy na tom skutkovom základe, že žalovaný poškodil jej dobrú povesť v pracovnom prostredí a na verejnosti, v rodinnom prostredí, prípadne jeho konanie malo spôsobiť iné zásahy do jej osobnostných práv, a to tým, že mal zverejňovať difamujúce informácie o jej osobe, ktoré sa mali predovšetkým týkať splatenia/nesplatenia pôžičky.

32. Podľa Čl. 19 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

33. Podľa Čl. 19 ods. 2 Ústavy SR, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

34. Podľa Čl. 19 ods. 3 Ústavy SR, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

35. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

36. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadost'učinenie.

37. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadost'učinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

38. Z dikcie ust. 11 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ide o súdnu ochranu, ktorá je osobitným inštitútom širšieho súboru prostriedkov ochrany osobnosti, ktorý je obsiahnutý v právnom poriadku Slovenskej republiky. Zároveň je i všeobecným inštitútom v tom zmysle, že pripúšťa v rovnakej miere

ochranu všetkým rôznorodým a mnohotvárnym prejavom osobnosti fyzickej osoby v najrozmanitejších sférach jej života, pričom pre tieto jednotlivé oblasti neurčuje osobitné hľadiská alebo prostriedky. Vzhľadom na mnohotvárnosť jednotlivých stránok osobnosti fyzickej osoby a rozmanitosť životných situácií, v ktorých sa fyzická osoba môže nachádzať, zákon nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté jej osobnostné práva, ale stanovuje len znaky, pri danosti ktorých je nutné určité správanie považovať za zásah do osobnosti a objektívna spôsobilosť zásahu a príčinná súvislosť medzi určitým správaním a porušením alebo ohrozením osobnostných práv. Zákon v citovanom ustanovení výpočet konkrétnych zásahov do osobnostných práv fyzickej osoby nevymenúva; ustanovuje len znaky, pri danosti ktorých treba určité konanie považovať za zásah do osobnosti občana. Ak sú tieto znaky dané, má každá fyzická osoba právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie.

39. Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že predpokladmi úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je skutočnosť, že došlo k neoprávnenému zásahu a ďalej, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na právach chránených ustanoveniami § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom musia byť splnené oba tieto predpoklady, aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je právo fyzickej osoby domáhať sa ochrany a povinnosť subjektu zásahu znášať súdom uloženú sankciu. Pre priznanie finančnej náhrady sa vyžaduje aj vznik nemajetkovej ujmy na osobnosti fyzickej osoby, predstavujúci zníženie jej dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere a príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom a vznikom tejto ujmy. Jej výšku v takomto prípade určuje súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Dokazovanie musí súd zamerať na konkrétne skutkové zistenia, vyjadrujúce stupeň závažnosti nemajetkovej ujmy, vzniknutej v tom - ktorom konkrétnom prípade - dopad zásahu na osobné a rodinné pomery subjektu ochrany, pracovné a spoločenské súvislosti, miestne a časové hľadiská zásahu, ako aj na všetky ostatné relevantné skutočnosti, ktorých súhrn tvorí „okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva“ (spôsob, forma, prostriedky zásahu, stupeň nepravdivosti a difamie, oblasť sféry života fyzickej osoby, do ktorej sa neoprávnené zasiahlo).

40. I keď zákon nedefinuje pojem zásah a ani nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté osobnostné práva, je ním však bezpochyby tak aktívne konanie, ako aj pasívne správanie (zdržanie sa konania alebo jeho opomenutie), ktoré má v zákone uvedené znaky. Týmto znakmi je predovšetkým neoprávnenosť zásahu (neoprávneným nie je zásah do osobnostnej sféry, ak sú dané okolnosti vylučujúce protiprávnosť konania, napr. výkon práva, plnenie povinnosti, svojpomoc, nutná obrana či krajná núdza) a tiež jeho objektívna spôsobilosť negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby.

41. Aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je na jednej strane právo domáhať sa ochrany podľa § 11 Občianskeho zákonníka a na druhej strane povinnosť znášať sankcie uložené súdom, musia byť splnené obe vyššie uvedené náležitosti (zásah musí byť neoprávnený a tiež objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach). Zodpovednosť za neoprávnený zásah je založená na objektívnom princípe, to znamená, že sa popri neoprávnenosti zásahu do osobnosti fyzickej osoby nevyžaduje zavinenie pôvodcu tohto neoprávneného zásahu.

42. V konaní o ochranu osobnosti bola žalobkyňa povinná preukázať taký neoprávnený zásah do jej osobnostných práv, ktorý by bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na jej právach, ktorú skutočnosť však nepreukázala.

43. V nadväznosti na uvedené, odvolací súd považuje za potrebné poukázať tiež na princípy, ktorými je ovládané sporové konanie. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola, alebo nemohla byť preukázaná. Žalobca má v prvom rade povinnosť tvrdenia. Na podporu svojho tvrdenia v zmysle ustanovenia § 132 CSP je žalobca povinný označiť dôkazy, ktoré podľa jeho názoru môžu prispieť k objasneniu veci a zároveň je povinný ich k žalobe pripojiť, ak to ich povaha pripúšťa. V ustanovení § 185 CSP je zavedený princíp formálnej pravdy, čo znamená, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému

zisteniu pravdy vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu, v akom mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Dôraz sa kladie na procesnú diligenciu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany sporu, ktorými princípmi je a tiež bude nepochybne ovládané konanie tiež v posudzovanej veci, preto je na zodpovednosti strán sporu, ako sa z hľadiska produkovania tvrdení a dôkazov s nimi vysporiadajú, keďže ich nečinnosť v tomto smere im legitímne nemôže priniesť iné, ako v neprospech tej strany, ktorá nebude dostatočne aktívna, vydané rozhodnutie. Len také skutkové tvrdenia žalobkyne, ktoré produkovala, mohli byť tiež predmetom posúdenia súdom prvej inštancie. V danej veci žalobkyňa dôkazné bremeno neuniesla, a to ohľadom skutočnosti, akým spôsobom sa mal žalovaný dopustiť zásahov do jej súkromia a ktoré konkrétne difamujúce informácie mal poskytovať tretím osobám. Okrem písomných SMS a mailových správ, či návrhu na výsluch svedka A. O. nepredložila súdu ďalšie dôkazy riadne a včas. Predmetné správy boli pritom iba súkromnou komunikáciou medzi dvomi osobami. Nebolo preukázané, že by okrem tejto súkromnej komunikácie žalovaný šíril nepravdivé údaje verejne o žalobkyni a takými výroky by mal zasiahnuť do jej osobnostnej integrity. Súkromné správy, na ktoré súd prvej inštancie poukázal v odôvodnení svojho rozhodnutia, nespĺňajú žiadne atribúty neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobkyne, z dôvodu ktorého aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy bol absolútne neopodstatnený, keď súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dospel zároveň k správne právnemu záveru, že žalobkyňa uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nepreukázala žiadnym dôkazným prostriedkom. Vychádzala iba zo svojich osobných pocitov, nezakladajúcich sa na reálne podloženom základe, keďže je objektívne vylúčené, aby predmetným konaním žalovaného vôbec došlo k zníženiu dôstojnosti a osobnej cti žalobkyne.

44. Keďže teda preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že žiadna z odvolacích námietok žalobkyne nie je spôsobilou mať za následok dopad na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Žalobkyňa v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedla žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

45. Bez opodstatnenia a vplyvu na vecnú správnosť napadnutého rozsudku je námietka odvolateľky v jej písomnej replike, týkajúca sa vyslovenej domnienky „že právo na nestranný súd bolo vážne ohrozené z dôvodu nedostatočných záruk nezaujatého konania zo strany sudcu“, v ktorej uviedla, že mala pripravenú námietku zaujatosti voči sudcovi, no túto nepodala, pretože dostala informáciu, že by sa súdne konanie predĺžilo. Vyslovila podozrenie, že sudca mohol byť ovplyvnený primátorkou mesta, ktorá má vzhľadom na dlhoročné pôsobenie vo svojej funkcii mnohé konexie a pozná sa aj so žalovaným. Ďalej uviedla, že neboli akceptované jej argumenty, neprihliadalo sa na jej otázky či požiadavky, ktorých odpovedí sa opakovane domáhala.

46. K uvedenému, aj keď žalobkyňa ako odvolací dôvod neuplatnila ust. § 365 ods. 1 písm. c/ CSP v podanom odvolaní, ale až v podanej replike, odvolací súd nad rámec uvádza:

47. Podľa § 49 ods. 1 CSP, sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní, možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

48. Podľa § 49 ods. 3 CSP okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, alebo v jeho rozhodovacej činnosti, nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu.

49. Inštitútom vylúčenia sudcu z prejednávania veci pre zaujatosť, sa v občianskom súdnom konaní garantuje základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Nestrannosť sa obyčajne definuje ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti) a straníckosti (nadštrania určitej procesnej strane). Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadštrhal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ súd má právomoc o takomto práve rozhodnúť (II. ÚS 71/97).

50. Obsahom základného práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom nie je však povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom tohto práva je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia veci a rozhodnúť o tomto návrhu (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03).

51. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že existenciu zaujatosti sudcu možno vyvodiť len z jeho konkrétneho pomeru k sporu, k stranám alebo ich zástupcom, alebo k iným osobám zúčastneným na konaní. Sudca je totiž pri výkone svojej funkcie nezávislý a je povinný zákony a iné všeobecné právne predpisy vykladať podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhodovať nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietrahov, len na základe skutočností a v súlade so zákonom. Vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci, v ktorom je zákonným sudcom, je teda možné len v mimoriadnych prípadoch, za podmienok upravených citovaným ustanovením § 49 ods. 1 (príp. ods. 2) CSP, ktoré predpokladajú existenciu takých závažných skutočností, v dôsledku ktorých aj pri uplatňovaní zásady nezávislosti rozhodovania, by mohli vzniknúť pochybnosti o nezaujatosti sudcu. K takejto situácii môže dôjsť len vtedy, ak je evidentné, že vzťah sudcu k danej veci, ich účastníkom, alebo ich zástupcom, dosahuje takú intenzitu, že i napriek zákonom stanovenej povinnosti sudca nebude môcť, alebo nebude schopný nezávisle a nestranne rozhodnúť. Zákon teda zakladá vylúčenie sudcu na existencii určitého dôvodu vymedzeného takými konkrétne označenými a zistenými skutočnosťami, vo svetle ktorých sa javí sudcova nezaujatosť pochybnou. Vylučuje sa tým subjektívny pohľad na vylúčenie sudcu; na to, aby bol sudca vylúčený, nemôžu postačovať pochybnosti o možnej zaujatosti. Sudcov pomer k účastníkom, ich zástupcom, alebo osobám zúčastneným na konaní, môže byť založený predovšetkým na príbuzenskom, alebo jemu obdobnom vzťahu, ktorému na roveň môže v konkrétnom prípade stáť vzťah priateľský, či naopak zjavne nepriateľský. Do úvahy prichádza i vzťah ekonomickej závislosti. Uplatnená námietka zaujatosti pre pomer sudcu k veci musí byť v príčinnej súvislosti s predmetom daného konania. (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 76/1999 z 20. júla 1999).

52. U vec prejednávajúceho sudcu súdu prvej inštancie však v konkrétnostiach z tvrdení odvolateľky nevyplýva existencia príbuzenského, či jemu obdobného vzťahu, prípadne priateľského vzťahu, alebo vzťahu ekonomickej závislosti voči ktorémukoľvek účastníkovi konania, ktorý by objektívne bol vo svetle ust. § 49 CSP spôsobilý vec prejednávajúceho sudcu diskvalifikovať z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci z hľadiska pochybnosti o jeho nezaujatosti, či už zo subjektívneho, alebo objektívneho hľadiska. Meradlom hodnotenia objektivity sudcu nemôže byť subjektívne hľadisko účastníka konania. Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že pokiaľ odvolateľka spochybňuje objektivitu sudcu spôsobom, ktorý sa javí, že má pôvod v jej nespokojnosti s hodnotením dôkazov a následnom vydanom rozhodnutí, tak okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, alebo v jeho rozhodovacej činnosti, nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu (§ 49 ods. 3 CSP). Významným jednoznačne je, že správnosť či už procesného postupu sudcu, ako i samotného rozhodnutia, môže byť preskúmaná len na základe opravných prostriedkov, či už riadnych alebo mimoriadnych, pri ich využití účastníkmi konania po rozhodnutí vo veci samej.

53. Posúdením namietaných skutočností tak odvolací súd dospel k záveru, že ani v prípade včas uplatnenej predmetnej odvolacej námietky by z tohto hľadiska nedošlo k naplneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. c/ CSP.

54. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobkyni, ktorá úspech v odvolacom konaní nemala, a preto odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému proti žalobkyni v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

55. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).